

M. Fehérvári Judit

Mikor az anya temeti gyermekét

Szemeid íriszén homály van,
torkod mélyén csődarab kiált:
levegőért zihál,
de oly csöndesen,
hogy nem hallom,
oly végzetesen,
hogy csak ezt hallom.

És kettévág a félelem,
a félelem kettévág mégis,
lesz-e még ráérős időnk,
ráérős időnk lesz-e még?
Isten fog kezében.
Fog vajon kezében az Isten?
Megsimogatva reszkető szívünk,
reszkető szívünk megsimogatva,
lelkünk madárrá válhat,
válhat-e madárrá a lelkünk?

Álmodom időben, térben,
időben, térben álmodom,
haza vinnélek,
újra feléleszténélek,
hogy rajzolj, fess,
s élj a mának,
de ne a homálynak...

Eltévedt téglaszövedeid bontom,
hamvaidd urnasírodba zárom,
Torkodból a csöveket kitépték,
fejed glóriáit megbecstelenítették,
mert onnan is csak az
idegen csöveket szedték...
Szedték? Nem szedték?
Nem tudom.
Milyen árva, aki meghalt.
Árva-e, aki meghalt?
Nincsen többé szemérme,
nincsen többé lelke, csak
a nemlét fuvolái zengik:
„Hol volt, hol nem volt...”

Kerék Imre

És forognak mind

Harmatos kert sövénye mellől
sugár-köteg hull ablakomra,
a tavasz zsongó napsütése
hálószobám bearanyozza.
Kint jácint, hótényerű bodza,
boglárlka és muskátli kelyhe,
mintha a Tejút csillagozna;
és forognak mind táncra kelve,
ékes jácint, fehérén habzó bodza.

Hóhullásban

Z.Z. emlékének

Hóhullásban lépked egy ember,
77 évet görnyeszt válla,
tűnt tavasz visszfénye: szemében
kivirágzik egy tulipánfa.

Ifjú lány alakját idézi,
nem látja többé, sosem látja –
Egy boldog, föltörő kiáltás:
kinyílt, kinyílt a tulipánfa!

77 év görnyesztí vállam,
ó, tavaszok surrogó szárnya!
77 év zúg el fölöttem,
s forog, forog egy tulipánfa.

Halk kis ballada

parafrázis egy Kassák versre

Meghalt a lány szép kedvesem
kiról zengett oly sok dalom
meghalt szegény szélfútt haját
többé már nem simíthatom
hullatta harmat-könnyeit
a hímes réten át
aztán eltűnt előlünk
mint megfonnyadt virág.

Enyém volt mintha rózsatőt
engem kebelén hordozott
és ő is rózsza volt nekem
de már halott halott
virágokat szedett a réten
ki értette nagy bánatát? –
míg egy májusi alkonyon
megölte szegényke magát